

hans Sinds Mørke skinnede endnu som et Helligtrekonger-Lys Drømmen om igen engang at faa Lov til at staa i Favsing Kirke med Kjole og Krave som Herrens viede Tjener.

Det Værelse, der var bleven ham overladt, tjente til Gennemgang fra Redaktionskontorerne til Bladets Sæteri. Hver Gang nogen kom ind, løftede han det svære, nu helt graanede Hoved og stirrede paa Vedkommende med et stort, fjernt og tungsindigt Blik. »Samson i Trædemøllen«, kaldte Karl May ham, og hver Gang der blev nægtet den forargede Kunstner et Forskud, truede han Samuelson med at ville male et Billede af Mads Vestrup og udstille det offentlig til Forherligelse af hans Martyrium.

Ogsaa Johannes Gaardbo følte sig ilde tilmode ved Synet af den banlyste Præst og undgik saa vidt muligt at komme gennem Stuen, naar han opholdt sig der. Der var noget i hans Samvittighed, der krympede sig ved denne bøddelagtige Fornedrelse af et Menneske, som dog var et Guds Barn trods alle sine Forsyndelser.

Han havde engang talt til Pastor Stensballe om Forholdet; men denne vilde ikke se andet i Mads Vestrup end den Præst, der ved sin Brøde havde vanæret Kirken, og som i Stedet for at skjule sig med sin Skam havde ført oprørske Tale til Glæde for Guds Fjender. Han hævdede, at overfor en saa-